

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **Internationales Immobilien-Institut GmbH** se sídlem Albrechtstrasse 14, 806 36 Mnichov, Spolková republika Německo, zastoupeného JUDr. Danielem Weinholdem, Ph.D., advokátem se sídlem Karlovo nám. 10, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu** se sídlem Štěpánská 28, 112 33 Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2006, čj. FŘ-17116/12/06, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2010, čj. 7 Ca 30/2007 - 150,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2010, čj. 7 Ca 30/2007 - 150, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 22. 11. 2006, čj. FŘ-17116/12/06, zamítl žalovaný odvolání žalobce proti platebnímu výměru ze dne 14. 7. 2006, čj. 218352/06/001531/1172, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 1 na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 20. 12. 2004 do 31. 12. 2005 ve výši 3 152 500 Kč. Žalobce v odvolání tvrdil, že je investiční společností založenou podle práva Spolkové republiky Německo, která obhospodařuje podílové fondy, mimo jiné i fond iii-Pan European Property Fund PEP. Příjemcem příjmů organizační složky žalobce zřízené na území České republiky, které byly předmětem vydaného platebního výměru, pak měl být právě tento fond. Z tohoto důvodu se na příjmy organizační složky žalobce měla uplatit nižší sazba daně ve výši 5 % podle § 21 odst. 2 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, a nikoliv obecná sazba daně ve výši 26 % podle § 21 odst. 1 téhož zákona. Žalovaný však dospěl k závěru, že žalobce svá tvrzení neprokázal.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji svým rozsudkem ze dne 30. 9. 2008, čj. 7 Ca 30/2007 - 61, zamítl; ke kasační stížnosti žalobce však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 8. 2009, čj. 1 Afs 17/2009 - 128, zrušil rozsudek městského soudu pro vady řízení a pro nepřezkoumatelnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Městský soud tedy pokračoval v řízení a dne 29. 6. 2010 vydal rozsudek pod, čj. 7 Ca 30/2007 -150, jímž žalobu opět zamítl.

Druhý rozsudek městského soudu napadl žalobce včasnou kasační stížností, v níž především uvedl, že rozhodnutí žalovaného mělo být městským soudem zrušeno pro nesrozumitelnost, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí jednou tvrdí, že mu byly určité důkazní prostředky žalobcem předloženy, a podruhé uzavírá, že mu v tomto smyslu žádný důkazní prostředek předložen nebyl.

Žalobce nesouhlasí s hodnocením městského soudu, že prohlášení o skutečném vlastnictví příjmů fondu iii-Pan European Property Fund PEP je toliko dalším tvrzením žalobce o stejné skutečnosti. Městský soud pominul, že žalobce jako správce podílových fondů vystupuje vůči třetím osobám ve dvojí pozici – jednak vlastním jménem a na svůj účet ve vztazích, které se týkají jeho jmění, jednak vlastním jménem a na cizí účet ve vztazích, které se týkají jmění, jež spravuje. Protože rozhodnutí žalobce o tom, zda nemovitosti budou nabyty na vlastní účet nebo na účet podílového fondu, je v principu interním rozhodnutím, které nemá jednoznačně zřetelné vnější projevy, musí být veřejná deklarace žalobce o tom, že nemovitosti jsou nabyty na účet podílového fondu, akceptovatelným důkazem o takové právní skutečnosti. Žalobci není zřejmé, proč by toto jím vypracované prohlášení mělo být *a priori* důkazem nedostatečným, zatímco dokumenty z účetnictví podílového fondu vedeného žalobcem by již způsobilým důkazem byly. Rozdíl je přitom nanejvýš kvantitativní, neboť předmětné prohlášení i účetnictví je zpracováváno žalobcem samým. Každopádně v případě pochybností měl žalovaný žalobce vyzvat k doplnění a vysvětlení, což neučinil. Žalobce připomíná, že je pod přísným dohledem orgánů regulujících německý kapitálový trh. V případě že by žalobce ryze účelově, toliko pro účely daňového a soudního řízení, vydal nepravdivé prohlášení o skutečném vlastnictví příjmů, s velkou pravděpodobností by byl sankcionován regulátorem německého kapitálového trhu, případně by byl odpovědný v oblasti přestupkového práva. Žalobce dále namítá, že paušální odmítnutí prohlášení o skutečném vlastnictví příjmů je v rozporu s § 125 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, a je přesvědčen, že z tohoto městským soudem provedeného důkazu vyplývá, že vlastníkem příjmů jsou podílníci podílového fondu a nikoliv žalobce.

V další námitce žalobce tvrdí, že městský soud zatížil řízení vadou, neboť neprovedl žalobcem navržené důkazy. Městský soud nesprávně aplikoval § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když povinnost vycházet ze skutkového a právního stavu existujícího k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí vyložil tak, jako by byl povinen vycházet ze skutkového a právního stavu zjištěného ke dni vydání napadeného rozhodnutí. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2005, čj. 2 Afs 35/2009 - 91. Žalobce chtěl prokázat skutkový stav, který existoval v době vydání rozhodnutí správcem daně; tvrzení městského soudu, že soud zásadně vychází z důkazní situace ke dni rozhodnutí správního orgánu, je v příkrém rozporu s § 77 s. ř. s., s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 31. 5. 2007, čj. 7 Afs 100/2006 - 103, a ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004 - 89) i s postupem městského soudu, který určitý důkaz neprovedený žalovaným sám provedl. Navíc tím, že městský soud provedl důkaz prohlášením o skutečném vlastnictví

příjmů, došlo podle žalobce k přechodu důkazního břemene na žalovaného podle § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Žalobce uzavírá, že městský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit přinejmenším k doplnění dokazování, a to tím spíše za situace, kdy žalovaný pominul zásady daňového řízení obsažené v § 2 odst. 2 a § 31 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb.

Konečně žalobce namítá, že městský soud vydal napadený rozsudek bez toho, aby k projednání věci nařídil jednání, resp. bez toho, aby žalobce vyjádřil souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Žalobce vyslovil souhlas s rozhodnutím bez jednání v řízení předcházejícím rozhodnutí městského soudu ze dne 30. 9. 2008, čj. 7 Ca 30/2007 - 61, které bylo následně zrušeno rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2009, čj. 1 Afs 17/2009 - 128. Takový souhlas však v žádném případě nemůže být považován za souhlas s následným rozhodováním bez jednání městského soudu, které bylo učiněno za zcela odlišných procesních okolností. K tomu žalobce odkázal na znění čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, na § 51 odst. 1 s. ř. s. a na nález Ústavního soudu ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. IV. ÚS 3114/07.

Ze všech těchto důvodů žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušil.

Žalovaný se v poskytnuté lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti z pohledu § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), podle nějž je kasační stížnost *nepřípustná proti rozhodnutí jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. V předchozím rozsudku zrušil Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a pro vadu řízení. Současně městskému soudu přikázal, aby si obstaral chybějící části správního spisu a vypořádal se se všemi navrhovanými důkazy. Právě tyto příkazy je nutno považovat za závazný právní názor ve smyslu § 110 odst. 3 s. ř. s., jímž je městský soud vázán. Podstatou závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu tedy byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu a vada řízení. V tomto smyslu se Nejvyšší správní soud nezabýval hmotněprávní stránkou věci. Kasační stížnost je proto v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, přípustná [„*ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Vztáhnout však citované Ustanovení též na případy, kdy Nejvyšší správní soud pouze vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav, by ve svých důsledcích mohlo vést k naprosté zbytečnosti Nejvyššího správního soudu, neboť by mohl tento soud v každé projednávané věci vždy prvním kasačním rozhodnutím vytknout jakoukoli (třebas i malichernou) procesní vadu a poté v druhém kasačním řízení kasační stížnost odmítnout, a tím odmítnout i věcný přezkum napadeného rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva*“].

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou žalobce, že ve věci mělo být městským soudem nařízeno jednání, resp. že tento soud rozhodl o žalobě bez jednání, ačkoliv pro to

nebyly splněny zákonné podmínky. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud *rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen*. Nejvyšší správní soud ze soudního spisu ověřil, že dne 11. 5. 2007 bylo zástupci žalobce doručeno poučení o procesních právech a povinnostech, jehož součástí je i výzva a poučení podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Dne 17. 5. 2007 byl soudu doručen dopis zástupce žalobce, v němž tento souhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Obdobný souhlas poskytl soudu též žalovaný ve svém vyjádření k žalobě doručeném soudu dne 11. 7. 2007. Následně dne 30. 9. 2008 vydal městský soud rozsudek čj. 7 Ca 30/2007 - 61, jímž podanou žalobu zamítl. Jak bylo již uvedeno shora, tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2009, čj. 1 Afs 17/2009 - 128, pro nepřezkoumatelnost a pro vady řízení. Městský soud doručil rozsudek Nejvyššího správního soudu účastníkům řízení a vyžádal si doplnění správních spisů od žalovaného; novou výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. účastníkům nezaslal. Dne 15. 3. 2010 byl městskému soudu doručen žalovaným doplněný spisový materiál a jeho vyjádření k věci; vyjádření neobsahuje žádný souhlas ani vyjádření ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Dne 14. 6. 2010 bylo městskému soudu doručeno vyjádření žalobce, v němž se tento k otázce ústního jednání před soudem výslovně nevyjadřoval, avšak požadoval, aby městský soud provedl všechny jím navržené důkazy. Městský soud následně bez jednání rozhodl napadeným rozsudkem. Nejvyšší správní soud tedy musel řešit otázku, zda souhlasy s rozhodnutím věci bez jednání udělené městskému soudu si zachovávají svůj účinek i poté, co bylo jeho rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem a městský soud tudíž ve věci musí rozhodovat opakovaně.

Je nutno konstatovat, že k uvedené otázce se již vztahuje prejudikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Ústavní soud tuto otázku nejprve posuzoval ve svém nálezu ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. IV. ÚS 3114/07, v němž mj. konstatoval: „[k] *základním zásadám řádného a ústavního pořádku republiky, odpovídajícím výkonu spravedlnosti a zejména také ústavně zaručeným podmínkám práva na soudní ochranu (hlava pátá čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), náleží - nikoli v poslední řadě - také veřejnost soudních jednání (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a právo účastníka soudního řízení se jej s příslušnými procesními právy zúčastnit (kupř. nález sp. zn. III. ÚS 627/01). Respekt k ústavně zaručenému právu na soudní ochranu, resp. k právu na přístup k soudu předjímá, že (ex lege založené) výjimky z uvedeného pravidla přitom třeba vykládat adekvátním, případně restriktivním způsobem (srov. kupř. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 7/02, IV. ÚS 331/02); totiž tak, že jednotlivá ustanovení jednoduchého práva jsou orgány veřejné moci povinny interpretovat a aplikovat v první řadě vždy z pohledu účelu a smyslu ochrany ústavně garantovaných základních práv a svobod (srov. kupř. nálezy sp. zn. III. ÚS 139/98, III. ÚS 257/98, I. ÚS 315/99, II. ÚS 369/01 a další). Z pohledu práva jednoduchého relevantního pro její ústavněprávní posouzení dopadají na předmětnou věc zejména ustanovení § 49 odst. 1, § 51, § 76 a § 110 odst. 3 s. ř. s. Z nich (kromě dalšího) vyplývá, že k projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání, k němuž předvolá účastníky. Uvedený imperativ adresovaný soudu platí potud, pokud nejsou splněny podmínky výluky z této povinnosti v nich taxativně obsažené. Pro tento způsob legislativně technického zakotvení třeba a contrario (bezvýhradně) vyvozovat, že případy v nich neuvedené pod aspektem ústavně zaručeného základního práva na soudní ochranu non lege artis provedeným ‚extenzivním výkladem` podřadit nelze. Byť bylo rozhodováno Městským soudem v Praze po zrušení jeho (původního) rozsudku Nejvyšším správním soudem při vázanosti právním názorem obsaženým v kasačním rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), v souzené věci procesní situace stěžovatelky s ohledem na vymezený relevantní právní rámec možnost soudu rozhodnout bez nařízení jednání jakkoliv nezakládá (čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 3, čl. 90, čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR, čl. 2 odst. 2 Listiny základních*

práv a svobod).“ Po vzoru Ústavního soudu rozhodl v obdobné situaci rovněž Nejvyšší správní soud - viz jeho rozsudek ze dne 26. 6. 2009, č. j. 9 Afs 92/2008 - 110, dostupný na www.nssoud.cz.

Ovšem od okolností, které Ústavní soud posuzoval v citovaném nálezu, Ústavní soud posléze jednoznačně odlišil případ, o němž rozhodoval ve svém usnesení ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 786/08: „[c]*o se týče námitky porušení ústavně zaručených práv, plynoucích z čl. 38 odst. 2 Listiny, Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 3114/07 (dostupný na http://nalus.usoud.cz) konstatoval povinnost soudu v řízení o žalobě dle soudního řádu správního nařídit po kasaci rozhodnutí ze strany Nejvyššího správního soudu ústní jednání. Ústavní soud tedy přisvědčil námitkám stěžovatele v tom smyslu, že městský soud pochybil, jestliže po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 113/2007 - 78 ze dne 29. 11. 2007 ústní jednání nenařídil, resp. nevyžádal si souhlas s tím, aby od něj mohlo být upuštěno. Souhlas poskytnutý stěžovatelem v přípise ze dne 15. 5. 2006, tzn. ještě před vydáním prvního rozsudku ve věci, nebylo dle názoru Ústavního soudu možno bez dalšího vztahovat i na řízení po zrušení rozsudku Nejvyšším správním soudem, neboť procesní situace, za níž byl poskytnut, byla zcela odlišná. Přesto tato skutečnost, na rozdíl od citovaného nálezu, nevedla Ústavní soud ke kasaci napadeného rozhodnutí, neboť okolnosti, za nichž byl tento nález vydán, se od okolností v projednávané věci podstatně odlišovaly. Zatímco ve věci sp. zn. IV. ÚS 3114/07 Nejvyšší správní soud toliko instruoval městský soud, jak má dále postupovat, tzn. uložil mu zabývat se otázkami, jimiž se doposud nezabýval, v nyní projednávané věci vyřešil Nejvyšší správní soud rozhodnou právní otázku beze zbytku a v důsledku vázanosti městského soudu vysloveným právním názorem mu v podstatě žádný prostor k vlastnímu uvážení neponechal.*“ (Obdobně též usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 1632/08, a usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 1634/08).

Z dosavadní judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu k této otázce tedy vyplývá, že je třeba rozlišovat dvě situace, kdy krajský (městský) soud rozhoduje bez jednání ve věci znovu po té, co bylo jeho předcházející rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem. Prvním případem je situace, kdy i po zrušení prvního rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem zůstává výsledek sporu stále otevřený a krajský soud je v dalším řízení dle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu povinen se určitými pro věc rozhodnými otázkami, které dosud nebyly ani Nejvyšším správním soudem plně vyřešeny, dále zabývat. Ve druhém případě již byla naopak rozhodná otázka beze zbytku posouzena Nejvyšším správním soudem a krajskému soudu po zrušení jeho původního rozsudku v dalším řízení nezbývá žádný prostor pro vlastní uvážení. V obou případech je opominutí krajského soudu nařídit ve věci znovu jednání, pokud nebyl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. účastníky řízení udělen souhlas k rozhodnutí bez jednání, procesní vadou, konkrétně porušením § 49 odst. 1 s. ř. s. V prvním případě však taková vada zakládá porušení ústavních práv žalobce a je zároveň vadou řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], ve druhém případě tomu tak není, neboť i kdyby ve věci bylo nařízeno jednání, nemohl by krajský soud rozhodnout jinak, než je předurčeno závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (viz též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 Afs 112/2008 - 129, a ze dne 11. 3. 2010, čj. 5 Azs 3/2010 - 92, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Posuzovaná věc patří zcela nepochybně mezi první skupinu případů, kdy věc nebyla předcházejícím zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu beze zbytku vyřešena, v daném případě nemohla být dokonce Nejvyšším správním soudem vzhledem

k nepřezkoumatelnosti a vadě řízení před městským soudem posouzena po věcné stránce vůbec. Výsledek sporu byl tedy i nadále plně otevřený, takže městský soud nebyl oprávněn bez opětovného zaslání výzvy stranám podle § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodnout ve věci bez jednání, ledaže by ovšem bylo možné přijmout závěr, že obě strany již souhlas s rozhodnutím bez jednání udělily, a to ještě před tím, než ve věci poprvé rozhodoval městský soud. Takový názor však explicitně odmítl Ústavní soud v již citovaném usnesení ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 786/08: „[s]*ouhlas poskytnutý stěžovatelem v přípise ze dne 15. 5. 2006, tzn. ještě před vydáním prvního rozsudku ve věci, nebylo dle názoru Ústavního soudu možno bez dalšího vztahovat i na řízení po zrušení rozsudku Nejvyšším správním soudem, neboť procesní situace, za níž byl poskytnut, byla zcela odlišná.*“ Z toho závěru Ústavního soudu musí Nejvyšší správní soudu vycházet.

Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbývá než uzavřít, že městský soud tím, že rozhodl ve věci znovu po té, co bylo jeho předcházející rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem, bez jednání, aniž by předtím účastníkům řízení zaslal výzvu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. či aniž by shledal důvody pro rozhodnutí bez jednání dle § 51 odst. 2 s. ř. s., zatížil řízení vadou, jež v daném případě mohla mít za následek jeho nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud tak shledal uvedenou stížní námitku z celkového hlediska důvodnou.

V souvislosti s touto námitkou shledal Nejvyšší správní soud vadu řízení rovněž v tom, že městský soud prováděl dokazování, aniž by ve věci nařídil jednání. Podle § 77 odst. 1 s. ř. s. provádí soud dokazování při jednání. K výkladu tohoto ustanovení přistoupil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, čj. 3 Azs 103/2005 - 76, publikovaném pod č. 687/2005 Sb. NSS: *jestliže krajský soud provádí dokazování, je povinen nařídit jednání, a to i tehdy, pokud účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez nařízení jednání. Provedl-li krajský soud dokazování listinnými důkazy bez nařízení jednání, trpí jeho rozhodnutí jinou vadou řízení před soudem, jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí a je důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.* (obdobné závěry též v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 61/2008 - 98, dostupném na www.nssoud.cz).

Na č. l. 158 napadeného rozsudku městský soud řešil dílčí námitku žalobce spočívající v porušení zásady součinnosti žalovaným, který nevyzval žalobce k předložení správného prohlášení o skutečném vlastnictví příjmu fondu iii-Pan European Property Fund PEP v situaci, kdy mu žalobce omylem (administrativní chybou) zaslal dokument jiný. Městský soud postup žalovaného nepovažoval za vadu řízení způsobilou zapříčinit nezákonnost rozhodnutí: „Již z názvu tohoto důkazu se podává, že se jedná o tvrzení podílového fondu spravovaného žalobcem o vlastnictví nemovitosti, tj. v důsledku o tvrzení žalobce. I z obsahu listiny se podává, že nepřekročila rámec tvrzení, které má být právě prokazováno. Ačkoliv žalovaný mohl žalobce vyzvat k odstranění rozporu mezi označením důkazu a jeho faktickým obsahem, pokud tak neučinil, není tato vada s ohledem na obsah důkazu skutečností způsobilou zapříčinit nezákonnost rozhodnutí.“ Z uvedeného je tedy zřejmé, že městský soud předmětný listinný důkaz (který žalovaný neměl v době rozhodování k dispozici) provedl a hodnotil bez toho, aby ve věci nařídil ústní jednání. Tímto postupem městský soud porušil § 77 odst. 1 s. ř. s. a zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

S ohledem na charakter vad řízení před městským soudem považuje Nejvyšší správní soud za předčasné vyjadřovat se k dalším kasačním námitkám směřujícím do merita věci, neboť nelze předjímat, jaký by byl výsledek sporu, konalo-li by se ústní jednání před soudem. Zdejší soud tedy neshledává jakoukoliv oddělitelnou část napadeného rozsudku, na níž předmětné vady

neměly vliv a kterou by se mohl dále zabývat (srov. obdobně usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 - 74, www.nssoud.cz).

Vzhledem k vadám řízení tedy Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze; současně mu věc vrátil k dalšímu řízení, byť to žalobce výslovně nenavrhoval, neboť takový postup vyplývá z § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. V novém řízení bude městský soud vázán názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu a rozhodne v něm i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2011

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně
senátu